

ДА ЗАСЕЕМ НАДЕЖДА

Градът като кошер от рано се буди
и тръгват коли, и бръмчат автобуси
с мотори сърдити, боботещи ядно...
Мечтая градът да поеме обратно!
Да хлътне в зелената шир на полето,
да тръгне уверено, смело, където
наместо кълбящия смог със отрова
да вдъхне ефирния въздух на воля.
Защото полето килими постила
и в шарките, билкова радост преплита
с ухания толкова леки и сладки,
че сякаш разгръща вълшебни тетрадки.
Наистина, има какво да се случи!
И ето, в полето урок ще научиш –
че щом си в природата, значи намираш
каквото е нужно. И здраве събираш!
Вълшебства от въздух с кристален оттенък –
ни дава, /каквото градът ни отнема/
и кара ни често в захлас да мечтаем
за улици чисти, с ефект дълготраен.
Да бъде небето ни чисто и светло,
без прах накълбен, който вред е полепнал,
без пари от аспуси, дим и отрови,
без тежкия шум, който слага окуви.
Така ни е нужно по-тихо да стане!
Слухът нека песен на птици да хване
в короните свили гнезда на надежда.
Тогава, по-хубав денят се подрежда.
Ще секне неспирния ход на колите,
ще има пътеки, в които да скитат
нозете ни вече привикнали вяло
да бъдат опора на нашето тяло.
И нека се сетим внезапно отново,
че можем да караме пак колелото,
което приятел от детството наше
остава забравен. В мазето напрашен.
Така ни е нужна промяна, когато
сме във и прегръща ни волното лято
и искаме с чиста наслада да можем
градът светлолик да направим възможен.
Градът ни да светне и да се засмее
измит и приветлив по-ярко да грее
и в паркове тихи, добри и зелени
спокойствие благо за нас да намерим.

Сами си създаваме ядове тежки,
а после мърморим съвсем по човешки,
че тровим се някак нелепо, излишно
и болести плъзват потайно и скришно.
А толкова лесно е да сме мобилни,
да тръгнем пеша, /някак по- ще сме стилни/,
наместо затворени ядни в купето
да мрънкаме, че ни притиска небето.
Така ни е нужно за миг да застинем
и път да дадем радостта да премине,
с която, тъй както в поле и в дъбрава
откриваме извор, отдавна забравен.
Градът пренаселен от грижите дневни
ще може накрая все пак да прогледне,
ще тръгне назад към природата чиста
и пак, засиял, ще е цветно мънисто.
Какво ни е нужно да бъдем щастливи? –
да пълним очи от просторите сини,
дълбоко да дишаме въздух приятен
и чистият град да ни бъде приятел.
Ключът е в ръцете ни! Просто е време
очи да отворим, наместо да дремем
и с мисъл за днес и за утре да кажем,
че нас ни е грижа! Градът ни е важен!
Защото животът ни в него минава,
и той ни е дом, и уютност ни дава,
а ние сме длъжни да пазим средата,
в която живеят и раснат децата.
Да пазим града! Да засеем надежда
тъй както стопанин дома си подрежда
за утре, когато той пак ще ни трябва
и с ритъм привичен той пак ще ни грабва.
Промяната в пространството, нова мобилност
са нужни в живота ни, който стабилно
създава приятна среда, а градът ни
ще може от прах и от шум да отдъхне.
И нека от Пловдив да тръгне пътека,
с която задружно да тръгнем полека
защото е важна средата, в която
живеем и пролет, и есен, и лято.

Автор: Христина Главанова

(трето място в литературен конкурс „Хора и улици/заедно в града“)